

PAIX LITURGIQUE

Universæ Ecclesiae

I. Uvod

1. Cijeloj Crkvi je apostolsko pismo pape Benedikta XVI., 'Summorum Pontificum', objavljeno u obliku motuproprija 7. srpnja 2007., a koje je na snagu stupilo 14. rujna 2007., dostupnijim učinilo bogatstvo rimske liturgije.
 2. Tim je motuproprijem papa Benedikt XVI. proglasio univerzalni crkveni zakon o uporabi rimske liturgije, s nakanom da uspostavi nova pravila za uporabu rimske liturgije kakva je bila 1962.
 3. Sveti Otac, nakon što je spomenuo skrb vrhovnih svećenika za njegovanje svete liturgije i za priznanje liturgijskih knjiga, ponovo je priznao tradicionalno načelo poznato od pamtljivijeka i koje je nužno također ubuduće, naime da se 'svaka mjesna Crkva mora slagati sa sveopćom Crkvom ne samo u nauku vjere i svetim sakramentima, nego i u načinima postupanja koje je apostolska i kasnija neprekinuta predaja općenito usvojila; njih treba obdržavati ne samo da se izbjegnju zablude, nego i zato da se vjera cjelovito prenosi, budući da pravilo molitve ('lex orandi') Crkve odgovara njezinu pravilu vjerovanja ('lex credendi') (1).
 4. Sveti Otac je k tomu podsjetio na one rimske pape koji su se na poseban način zauzeli u toj zadaći, osobito sv. Grgura Velikoga i sv. Pija V. Sveti Otac također naglašava da među svetim liturgijskim knjigama osobito mjesto zauzima 'Missale Romanum', koji u povijesti zauzima istaknuto mjesto, a koji je tijekom vremena doživio različite obnove, sve do blaženoga pape Ivana XXIII. Zatim, sljedeći liturgijsku reformu nakon II. vatikanskog koncila, papa Pavao VI. je 1970. za crkvu latinskog obreda odobrio novi misal, koji je onda preveden na različite jezike. Papa Ivan Pavao II. je 2000. promulgirao treće izdanje toga misala.
 5. Mnogi vjernici formirani u duhu liturgijskog oblika prije II. vatikanskog koncila, izrazili su živu želju da zadrže drevnu tradiciju. Zbog toga je papa Ivan Pavao II. posebnim indultom 'Quattuor abhinc annos', koji je 1984. izdala Kongregacija za bogoštovlje, dao dopuštenje, pod određenim uvjetima, za nastavak uporabe misala koji je promulgirao blaženi papa Ivan XXIII. Nakon toga je motuproprijem 'Ecclesiae Dei' iz 1988., papa Ivan Pavao II. potaknuo biskupe da budu velikodušni u davanju takvog dopuštenja vjernicima koji to traže. Na toj liniji nastavlja papa Benedikt XVI. motuproprijem 'Summorum Pontificum' koji naznačuje neke bitne kriterije za 'usus antiquior' u rimskom obredu, kojih se ovdje spominjemo.
 6. Rimski misal koji je promulgirao papa Pavao VI. i posljednje izdanje misala pripremljeno za pape Ivana XXIII., dva su oblika rimske liturgije, nazvani redoviti ('forma ordinaria') odnosno izvanredni ('forma extraordinaria'). To su dvije uporabe jednog rimskog obreda, jedna pored druge. Oba su izraz istog zakona molitve ('lex orandi') Crkve. Zbog svoje časne i starodrevne uporabe, izvanredni oblik se mora čuvati s dužnom pažnjom.
 7. Motuproprij 'Summorum Pontificum' bio je popraćen pismom Svetog Oca biskupima istoga nadnevka (7. srpnja 2007.) kao i motuproprij. To je pismo dalo dodatna pojašnjenja o prikladnosti i potrebi za motuproprijem; radilo se o potrebi zatvaranja praznine i pružanja novih norma za uporabu rimske liturgije iz 1962. Takve su norme bile potrebne osobito zato što se, kad je uveden novi misal za pape Pavla VI., nije činilo potrebnim regulirati uporabu liturgije iz 1962. odgovarajućim smjernicama. Zbog porasta broja onih koji mole uporabu izvanrednog oblika, postalo je nužno o tomu izdati izvjesne norme.
- Među izjavama Svetog Oca bila je sljedeća: 'Nema nikakvoga proturječja između jednoga i drugog izdanja Rimskoga misala. U povijesti liturgije postoji rast i razvoj, ali nema raskida. Ono što je prijašnjim naraštajima bilo sveto, to i ostaje i za nas sveto i veliko, te se ne može najednom potpuno zabraniti ili čak proglasiti štetnim' (2).
8. Motuproprij 'Summorum Pontificum' predstavlja važan izraz Učiteljstva Rimskog Prvosvećenika i njegove službe ('munus') reguliranja i uređivanja svete liturgije Crkve (3). Motuproprij pokazuje njegovu pastoralnu skrb kao Namjesnika Kristova i Vrhovnog Pastira sveopće Crkve (4) te ima za cilj:
 - a) ponuditi svim vjernicima 'usus antiquior' rimske liturgije koju kao dragocjeno blago treba sačuvati
 - b) učinkovito jamčiti i osiguravati uporabu 'formae extraordinariae' svima koji je traže. Pritom se pretpostavlja da je uporaba rimske liturgije iz 1962. godine mogućnost koja je velikodušno osigurana za dobro vjernika, te se mora tumačiti u korist vjernika, kojima je prvenstveno namijenjena.

c) promicanje pomirenja u srcu Crkve

II. Odgovornosti Papinskog povjerenstva 'Ecclesia Dei'

9. Vrhovni Svećenik je prenio na Papinsko povjerenstvo 'Ecclesia Dei' redovitu namjesničku ovlast za pitanja u njenoj nadležnosti, osobito za nadgledanje opsluživanja i primjene odredaba motuproprija 'Summorum Pontificum' (usp. čl. 12).

10. § 1. Osim posebnih ovlasti koje joj je dao papa Ivan Pavao II., a potvrdio papa Benedikt XVI. (usp. motuproprij 'Summorum Pontificum', čl. 11-12), Papinsko povjerenstvo izvršava tu ovlast i time što kao hijerarhijski superior odlučuje o zakonito podnesenim žalbama protiv mogućih administrativnih uredaba ordinarijâ, za koje se čini da proturječe motupropriju.

§ 2. Na dekrete kojima Papinsko povjerenstvo odlučuje o žalbama moguće se žaliti 'ad normam iuris' pred Vrhovnim sudištem Apostolske signature.

11. Papinskom povjerenstvu 'Ecclesia Dei' pripadat će briga o budućim izdanjima liturgijskih tekstova izvanrednog oblika rimskog obreda, nakon što dobije odobrenje Kongregacije za bogoštovlje i sakramentalnu stegu.

III. Posebne norme

12. Ovo Papinsko povjerenstvo, nakon raspitivanja kod biskupa svijeta, snagom povjerenog mu auktoriteta i ovlasti koje ima, u skladu s kanonom 34 Zakonika kanonskog prava, objavljuje ovaj naputak kako bi osiguralo ispravno tumačenje i primjenu motuproprija 'Summorum Pontificum'.

Nadležnost dijecezanskih biskupa

13. Prema Zakoniku kanonskog prava na dijecezanske biskupe spada da bdiju nad liturgijskim životom, kako bi se jamčilo zajedničko dobro i osiguralo da se u njihovim dijecezama sve odvija u miru i dostojanstvu (5), uvijek u skladu s namisli Svetog Oca jasno izraženoj u motupropriju 'Summorum Pontificum' (6). U slučaju proturječja ili dobro utemeljene sumnje o slavlju u izvanrednom obliku, odlučivat će Papinsko povjerenstvo 'Ecclesia Dei'.

14. Zadaća je dijecezanskog biskupa da osigura sve potrebne mjere kako bi se osiguralo poštivanje izvanrednog oblika rimskog obreda prema motupropriju 'Summorum Pontificum'.

'Coetus fidelium' (usp. motuproprij 'Summorum Pontificum', čl. 5 § 1)

15. Može se reći da 'coetus fidelium' (skupina vjernika) postoji na trajan način ('stabilter existens'), prema smislu čl. 5 § 1 motuproprija 'Summorum Pontificum', kada se sastoji od nekih ljudi pojedine župe koji se, također nakon objave motuproprija, okupljaju zbog svog poštovanja za 'usus antiquior' liturgije, i koji traže da mogu slaviti u župnoj crkvi ili oratoriju, ili kapeli; takva se skupina ('coetus') može sastojati i od osoba koje dolaze iz različitih župa ili dijeceza, i okupljaju se u nekoj župnoj crkvi ili oratoriju ili kapeli u tu svrhu.

16. U slučaju kad svećenik s nekim vjernicima povremeno dolazi u župnu crkvu ili oratorij, da celebrira u izvanrednom obliku, prema čl. 2 i 4 motuproprija 'Summorum Pontificum', župnik ili rektor crkve, ili odgovorni svećenik, trebaju dopustiti takvu celebraciju poštujući raspored liturgijskih slavlja same te crkve.

17. § 1 Pri odluč